

A JOGÁSZ VÁLASZOL

Dr. Juhász György

Örökölhető az adósság is?

Tisztelt ügyvéd úr!

Van egy öcsém, aki meglehetősen önpusztító életet él. Emiatt kapcsolatokunk évekkel ezelőtt megromlott, pontosabban felszíniessé vált. Most nagyon beteg lett, az orvosok szerint nincs sok esély a gyógyulásra. Persze ez is fáj, de amiatt is aggódom, hogy nagyon sok hitelem, tartozása van. Korábban is nekem kellett kifizetni a végrehajtót, nehogy elárverezzék a tanyáját. Félek, ha netán meghal, és hitelezői megtudják, hogy nekem van pénzem, akkor mindenemet elbukhatom. Testvéreimet is foglalkoztatja a kérdés, azt mondja, bármit hajlandó aláírni, megtenni, ha az az én érdekemet szolgálja. Elég gondot okozott már eddig is, nem szeretném egy életen át nyögni az adósságait.

Tisztelt olvasó!

Nem írta le családjukat részletesen, így abban sem vagyok biztos, hogy testvére után ön örökölné. Végrendelet hiányában a testvér csak akkor lesz örökös, ha az örökhagyó után sem leszármazó, sem házastárs nem maradt, és a szülei sem élnek már. Ebben az esetben valóban ön mint a közös szülő leszármazója lenne a törvényes örökös.

Az örökhagyó tartozásai hagyatéki tehernek minősülnek, ami az örököst terheli. A Polgári Törvénykönyv (Ptk.) 679. § (1) bekezdés szerint: az örökös a hagyatéki tartozásokért a hagyatéki tárgyaival és annak hasznaival felel a hitelezőknek. Amennyiben a követelés érvényesítésekor a hagyatéki tárgyai vagy hasznai nincsenek az örökös birtokában, annyiban az örökös öröksége erejéig egyéb vagyonával is felel. Ha tehát a „megörökölt” tartozások meghaladják az örökség értékét, akkor azt meghaladóan az örökösnek nem kell saját vagyonával is helytállnia.

Az ember porszem létének sugallata

Rónyai Ágnes szentesi születésű, Sándorfalván élő festő kiállítását láthatják az érdeklődők jelenleg a Szentese Városi Könyvtárban.

A sándorfalvi festőnő, a Szegvári Alkotókör tagja csupán négy éve rajzol, és három éve fest. Téhetségével berobbant a megye amatőr művészeinek körébe. Rendszeresen részt vesz az országban kiírt pályázatokon, szívesen kihasználja a bizonyítási lehetőségeket. Több szürizett, okleveles, illetve különdíjas műve van. Az Amatőr Artium elnevezésű, felmenő rendszerű megmérettetésen tavaly megyei szinten szerepelt. Most látható kiállításának címe: Üzenet.

Munkáinak világnézeti elkötelezettsége, mély és átsugárzó hite ad mondanivalót az értő ember számára. Akvarelljein a természet áhítatos tisztelete és szeretete jelenik meg, de ott feszül annak mindenek feletti ereje, és az ember porszem létének sugallata is. A kiállítás november 7-éig megtekinthető.

NAGY EDIT MŰVELŐDÉSSZERVEZŐ, SZEGVÁR

Rónyai Ágnes (jobbról) a szentesi kiállításon

Fotó: DM/DV

Tiszta megoldást!

Az utcai szólás szabadsága ma még élő valóság. Ennek rendőri biztosítása természetesen pénzbe kerül. Most takarékosági megfontolásokból(?) sokan „bujtogatnak” az utcai vélemény nyilvánítás – azaz az élő, jogerős gyűlekezési törvény – ellen. Ez így sunyi megoldás. Vagy áldozunk pénzt a demokráciára, vagy töröljük el „tisztán”, parlamenti úton, egyértelműen a szabadságjogokat!

KÖVÉR KÁROLY, SZEGED

Magyar Pieta 1956

Az utóbbi idők egyik legszebb, az 1956-os forradalom és szabadságharc legkifejezőbb, legérthetőbb köztéri szobrát avattuk, szenteltük fel október 8-án a dóm kertjében. Az avatóbeszédet dr. Polner Eörs ügyvéd mondta, a felszentelést dr. Kiss-Rigó László megyés püspök végezte.

Tóbiás Klára szegedi szobrászművész Magyar Pieta 1956 című szobrára Michelangelo is elégedetten mosolygott a dóm felett, s e szobrot a reneszánsz művészet nagy alkotója a saját Pietája mellé emelte. Mária – aki Szent István király óta a Magyarok Nagymatyja – ott fiát, a kereszten meghalt Krisztust tartja ölében, itt a magyar nép szent forradalmának és a „Keresztre feszített Magyarország” jelképét, a nemzetiszínű lyukas zászlót.

Megrendítő és magasztos művészi alkotás!

Aki ismeri a magyar történelmet – közte a világrengető 56-os forradalmunkat –, és nemzetben gondolkodik, s igazán tiszteli az igaz művészetet, az biztosan így érez a szobor előtti hódolatánál!

Mi, szegediek büszkékké lehetünk, hogy a „szobrok városa” ismét gazdagodott egy jeles alkotással, amelynek üzenete világgraszáló, s zarándokhellyé válik hamarosan.

Büszkeségünk mellett az lenne a méltó, ha a mű költségét mi, közadakozók adnánk össze, hogy ne csak a lelkünk legyen benne!

DR. NAGY PÉTER, SZEGED

Szeged ismét gazdagodott egy jeles alkotással

Fotó: Segesvári Csaba

Rendőrségi információ: csak az eljárás végén

A Délmagyarország október 31-i számában „Simicz megütötte Frányót?” címmel cikk jelent meg a címben szereplő két személy tettlegességig fajuló nézet-eléréséről.

Az írás szerint a Szegedi Rendőrkapitányság az ügyet a Csongrád Megyei Rendőr-főkapitányságnak adta át. A cikkben foglaltak ellentétben az eljárás jelenleg nem a Csongrád Megyei Rendőr-főkapitányságon, hanem a Szegedi Rendőrkapitányságon folyik garázdaság bűncselekmény megalapozott gyanúja alapján.

A keretes cikk végén zárójelben megemlítették, hogy „bővebb felvilágosítást a megyei sajtóreferens a késő délutáni órákban nem tudott adni a konkrét ügyről”. Tekintettel arra, hogy folya-

matban lévő eljárásról van szó, ráadásul kölcsönös nézeteltérésből adódó konfliktusról, addig, amíg az eljárás megnyugtató módon le nem folyik, információval a nyilvánosság számára nem tudunk szolgálni. Másrészt a keretes cikkben szó van arról is, hogy a két fél között rágalmazási per van folyamatban. Az, hogy ezt követően a megyei sajtóreferens kerül említésre, az olvasóban azt a képzetet keltheti, hogy ezen információ a rendőrségtől származik. Egy „rágalmazási per” olyan eljárás, mely magánindítványra üldözendő, nem a rendőrség kompetenciájába tartozik, így arról nem is állna módunkban nyilatkozni.

DR. TUCZAKOV SZILVÁNA
R. ÖRNAGY, SAJTÓREFERENS,
SZEGED

Engem is megbántottak!

Ha vásárolni megyek a boltba, írok egy listát azokról a dolgokról, amikre szükségem van. Most másfajta listát kellett készítenem. Nehezen tettem, de a hallgatás cinkosságát nem vállalom tovább.

Öszintén örültem, hogy kiváló emberek 1956. október 23-án a nemzeti ünnepén kitüntetést kaptak. Ezeket a miniszterelnök felterjesztésére a kormány nevében a köztársasági elnök adta át. Azért kaptak kitüntetést, mert tevékenységükkel vagy életútjukkal megbecsülést és tiszteletet szereztek, példát mutattak nekünk, egyszerű embereknek. Elégedettséget és büszkeséget kellene éreznem, hogy vannak még értékek ebben az országban. Vannak olyan nők és férfiak, akik az ország valamennyi polgára számára bizonyoságul szolgálnak, hogy érdemes jót és jól csinálni.

A kitüntetéseket átadó magas rangú tisztségviselők engem is képviseltek. Kézfogásukban valamennyi egyszerű magyar ember megbecsülése benne volt. Rosszulest, hogy egyesek eltaszították elismerő, gratuláló jobbomat. Megalázó volt és megbecsztelenítő. Naiv módon azt gondoltam, hogy az ország valamennyi polgára gratulálhat nekik. Tévedtem.

Az én listám résztvevői megbántottak engem. Megérdemlik, hogy felsoroljam a nevüket. Tersztyánszky Éva, Borbély István, Homola István, Cseh Imre Márton, Cséte István, Koronics József, Pintér Károlyné, Mészáros Gyula.

Tudniuk kell, hogy emberségből, nagylelkűségből, szeretetből megbuktak. Bízom benne, hogy nevük olvasásakor legalább a fejüket lehajjták. BAGI LAJOSNÉ, CSONGRÁD

Isten engem úgy segítjen!

Mint lelkipásztor, örömmel vettem részt Maroslelén az ünnepélyes önkormányzati eskütételén. Örömmel néztem a televízióban Hódmezővásárhely és más települések eskütételét, mert megható esemény volt számomra. Meghatódtam azon, hogy ünnepi ruhába öltözött, tiszteletreméltó emberek – sok ember jelenlétében – vállalják lelkiismeretük szerint (a lelkiismeret Isten szava bennünk) embertársaik, településeik szolgálatát. Megható volt, hogy a legtöbben hozzátették: Isten engem úgy segítjen!

Meghatódtam és elgondolkodtam azon: milyen szép lenne a világ, ha mindez meg is valósulna. Úgy, amint fogadták, úgy, amint Jézus tanítja, a világ Főnökének terve szerint szolgálnák a településeket, az embereket.

Akkor nem lennének vérontások. Akkor nem lett volna 1956-ban forradalom.

Dr. Marjanucz László egyetemi tanár arról tartott Földeákon előadást, hogy mi vezetett az 1956-os forradalomhoz. Egyértelműen kimutatta, hogy egy idegen hatalom jogtalan elvárásait lelkiismeretük ellenére kiszolgáló emberek magatartása vezetett ide. Az teremtet olyan megalázó helyzeteket emberek ezrei körében, amit már nem tudtak tovább elviselni.

Abban reménykedünk, hogy a közelmúltban esküt tett polgármesterek és települési képviselők ezrei komolyan veszik azt, amit eskü alatt ígértek – Isten engem úgy segítjen! –, lelkiismeretük szerint fognak szolgálni. Ahhoz azonban ápolni, erősíteni kell lelkiis-

meretünket, és vállalni kell az ahhoz való igazodást akkor is, ha az áldozatot jelent. Úgy, amint 1956 hősei vállalták. Úgy, amint Nagy Imre miniszterelnök úr változtatva helytelen magatartásán élete fölládozása árán is lelkiismerete szavára hallgatva védte a magyar népet a legnagyobb hatalommal szemben is.

A világ most ezekre az eseményekre figyel. Szűnni nem akaró dicséretáradat hangzott/hangzik el a hősök felé. Ünnepeleket bennünket mindenütt a világon. Ez mind szép és jó, de mellénk állnának-e ugyanezek az emberek, ha hasonló helyzetbe kerülnének?

Tanuljunk az ötven éve történelemből, és ne engedjük, hogy hasonló igazságtalan, megalázó helyzetbe kerüljenek emberek tízezrei. KATONA PÁL, FÖLDEÁK

Kecske dal – a görögöknél nem mást jelentett, mint: Tragédia

Az Öregszőlők főutcáján haladok, a Tisza-oldalon, s látom, egy negyvenes férfi ugrik ki a kerítésen. Az persze túlzás, hogy ugrik, egyszerűen rálép a méteres dróthálóra – az úgy marad –, egyik kezében valami iratfélé, a másik meg az oszlopot markolja.

Lassítok, megállok, figyelem a betolakodót, s láss csodát, ismételt emberünk, de most befelé a következő ingatlanra. Odagurulok, megvárom, s kiderül, a villanyórát akar olvassa sorban, sietve, úgy, hogy ne is nagyon zavarjon. Megkülönböztetnem is nem idevalósi – úgy küldték –, és nem tud mindenki-

hez alkalmazkodni, így hát behatol. Jut eszembe, ha Valerij Berummel késő utóda lenne, nem taposná le a dróthálókat, kilincseket, kerítéseket. A derék szovjet a világon elsőként ugrotta a 2 métert. De vissza emberünkhez. Azt gondolom, hogy ő is egyszerűen csak ugrana, és kész. Ugyis homokra esne, az arra járó tulajdonos még talán meg is tapsolná, vagy karót húzna, de rögvest. Persze ez a messziről jött is csak egy szolga, aki a külföldi tulajdonos jó pénzét gyűjti minimálbérén. Az jutott eszembe, hogy nem is szolga, hanem rabszolga, de ilyet nem

merek mondani, mert ilyen nincs Magyarországon.

Amúgy bolond ez a világ, mi meg elviselünk mindent. Egyik nap, nem is túl régen, azt hittem, elromlott a tévénk a kiskonyhában, merthogy össze-vissza beszélt. Ütöttem a tetejét, antenát állítottam, de a rend nem állt helyre, most is rendtelenség van benne.

Történt pedig, hogy a derék pénzügyminiszter egyik nap vizitdíjazott, másik nap felejtett, csak hogy fordított sorrendben. Főnöke ennél is tovább ment – bár még maradt –, kioktatta a centiméte-

rekben kisebb elődjét vizitdíj ürügyén, mondván, ne riogasson, nem tudja, mit beszél. Mindezt fél könyökkel a szöszékre támaszkodva, hatásos tengeren túli stílusban. Most meg mit mutat a tévénk: azt, hogy kiderült, a miniszter aludt rá egyet, fizess, magyar, fizess, mindent te fizetsz.

Itt tartunk 2006 végén, Kecske dal azoknak a millióknak, akik egy életen keresztül fizették – levonták fizetésükből – a vizitdíjat meg mindent. A görögök találták ki a szót, a Kecske dal, és az nem jelentett mást, mint: Tragédia. MURÁNYI LÁSZLÓ, CSONGRÁD